

THE PROTECTION
OF THE MOTHER
OF GODПОКРОВ
ПРЕСВЯТОЇ
БОГОРОДИЦІ

1A Davenport Terrace, Wayville, South Australia 5034 | Phone & Fax (08) 8272 6031

ТРАВЕНЬ

2015

May

В Мельбурні відбувся Єпархіальний Собор, на якому пасторальний план та молодіжний апостолят стали пріоритетними.

Довгоочікуваний Єпархіальний Собор відбувся на минулих вихідних 25-26 квітня у Мельбурні. Близько 40 делегатів прибуло на Собор за винятком Сіднею та околиць.

Чотири роки тому наш Патріарх Святослав проголосив пасторальну програму, яка називається: «Жива Парафія – місце зустрічі з Живим Христом» – «Стратегія УГКЦ -2020». Усі Єпархії УГКЦ по цілому світі працюють над цією програмою. У серпні цього року відбуватиметься Патріарший Собор на цю тему в Україні. На Соборі уся Церква роздумуватиме над тим, як створити Церкву такою, щоб вірні могли особисто зустріти Ісуса Христа.

На Єпархіальному Соборі у Мельбурні вірні (делегати з парафій) висловлювалися про те, що ми повинні принести для наших громад, щоб вони стали більш живими у майбутньому.

Владика Петро, у його відкритих зауваженнях до Собору, пригадав делегатам, що їх голос був дуже важливим, оскільки Святий Дух працює через усіх членів Церкви.

Владика Петро також нагадав усім, що майбутнє української громади та Церкви не є ніким гарантоване. Історія показує, що Церква та християнська спільнота були присутніми в різних місцях в певний час, проте на сьогодні вони там уже не існують.

Владика представив усім о. Ігора Колісника, ЧНІ, який представляв громаду із Нової Зеландії. Єпарх після цього звернув увагу на те, що у Новій Зеландії за останні 65 років було близько 3 тисяч українців, які прибули туди у 1949-1950 рр. Більшість із них мали сім'ї. А це означає, що близько 5-6 тисяч українців було у Новій Зеландії.

Sobor Asks That The Youth Apostolate and Pastoral Planning Become A Priority Of The Eparchy!

The long awaited Eparchial Sobor took place on the 25th-26th April weekend at the Cathedral in North Melbourne. About 40 delegates from all parishes, except from Sydney and area, took part.

Four years ago our Patriarch Sviatoslav announced a pastoral program called "A Vibrant Parish, a place to meet the Living Christ" "Vision 2020". All Eparchies of the world have been working on this programme. A Patriarchal Sobor is planned for August 2015 in Ukraine. There the whole church will examine what it should do to create a church where its faithful can personally meet Jesus Christ.

At the Sobor, our Eparchy met to hear the voice of the faithful about what we need to do to bring our community to a more vibrant future.

In his opening remarks to the Sobor, Bishop Peter reminded the delegates that their voice was very important because the Holy Spirit works through members of the church.

Bishop Peter also reminded all that the future of the Ukrainian community and church was not guaranteed. History has shown that the church and the Christian community were present in many places at one time and are not in existence today in those places.

He introduced Fr. Ihor Kolisnyk C.Ss.R., who represented the community in New Zealand. Bishop Peter then went on to point out that in New Zealand in the last 65 years there were about 3,000 Ukrainians who arrived in 1949-1950. They had families. In all there were probably about five to six thousand Ukrainians in New Zealand.

Тут вони мали вінчання, хрещення, українські школи, танцювальні гуртки, хори, концерти, організації та всі інші форми спільнотного життя.

Коли о. Ігор прибув до Нової Зеландії два місяці тому, він зустрів лише одну сім'ю, котра залишилася у списку від групи українців, що прибули у 1949 році. Всі інші форми українського життя перестали зовсім існувати. Місія та праця о. Ігоря пов'язана зовсім із новою групою людей, котрі нещодавно прибули з України.

Владика Петро закликав делегатів подумати над цим та з Божою допомогою зробити те, що необхідне, щоб така ж історія не трапилася знову у Новій Зеландії. Він додав, що і в самій Австралії є зовсім можливо, що така ж прикра історія може трапитися, оскільки уже є певні ознаки, що цей процес повторяється.

Який був головний фактор, який спричинив зникнення української громади у Новій Зеландії? Звичайно відсутність належної пастирської опіки! Відсутність християнської спільноти! Відсутність українських громадських структур. Відсутність молодіжного апостоляту?!

Владика Петро пригадав учасникам Собору, що Церква має план для відродження; залишається запитання як ми можемо зрозуміти знаки часу? Що ми повинні робити, щоб бути впевненими, що це не трапиться знову?

На даний час такий план є від нашого Патріарха. Цей план містить шість пунктів. Впродовж Собору шість доповідачів представляли роздуми та запитання для розгляду у тому, як ми можемо збудувати живу церковну спільноту всередині нашої парафії.

Отець Браян Келті представив перший пункт: «Слово Боже та Катехизація». Отець Симон Цькуй говорив про Літургію та Молитву. Богданна Голдбі пояснювала «Служіння ближнім». Стефан Романів роздумував про «Лідерство, Керівництво та Харитативність».

Отець Павло Бабій подав вражаючу промову про зміцнення і служіння для єдності. Владика Гілтон Дікен представив тему: «Діх місійності у парафіяльній спільноті».

Усі доповіді були дуже добре приготовлені та супроводжувалися проблемними запитаннями.

There were weddings, baptisms, Ukrainian schools, dancing groups, choirs, concerts, organizations, and all other forms of community life.

When Fr. Ihor arrived in New Zealand two months ago, only one family from the 1949 group remains on the list. All other forms of Ukrainian life became totally silent. Fr. Ihor's mission and work is with a totally new group of people who have recently arrived from Ukraine.

Bishop Peter urged the delegates to think about this and, with the help of God's Grace, do what is necessary so that this history does not repeat itself again in New Zealand. He added that in Australia itself it is totally possible that the same thing could happen. There are already signs that this process is repeating itself.

What was the main factor for the disappearance of the Ukrainian community in New Zealand? Certainly a lack of adequate pastoral care! A lack of a Christian community! The lack of a Ukrainian community structures! The absence of a youth apostolate?

Bishop Peter reminded the Sobor that the church had a plan for revival; the question remains is how we understand the signs of the times? What are we going to do to make sure it does not happen again?

The plan actually comes from our Patriarch. It is a six point plan. During the Sobor six speakers presented reflections and questions to consider in order to build a Vibrant Church community within our Eparchy.

Fr. Brian Kely presented the first point "The word of God and catechism". Fr. Simon Ckuj spoke about "Liturgy and prayer". Bohdanna Goldby explained "Service to our neighbours". Stefan Romaniw reflected on "Leadership, Stewardship, and Charity". Fr. Paul Babie gave an impressive talk on fostering and serving unity. Bishop Hilton Deakin addressed the topic "Missionary Spirit of a Parish Community".

All the talks were well prepared and were followed by challenging questions.

Кілька речей стали дуже очевидними від самого початку. Церква потребує повністю розвинути пасторальний план, який повинен здійснюватися чи бути під наглядом професійної керівної команди. Єпархія повинна знайти ресурси у всіх значеннях цього слова, щоб діяти згідно з планами. Ми потребуємо пасторальний план! Делегати провели багато часу у дискусіях, які були частиною програми Собору, щоб заохотити Єпархію активізувати молодіжні програми з нагальною необхідністю для підготовки молодіжних лідерів.

Кілька презентованих доповідей будуть опубліковані пізніше, як і більш укладений список резолюцій, проте напрям для праці у майбутньому є поки що відкритим.

Отець Редемпторист провів реколекції для священників єпархії

Українська Єпархія в Австралії та Новій Зеландії має давню традицію проводити реколекції у гірській місцевості Ворбуртон, штат Вікторія. Саме тут священники, сестри-монахині та диякони зростали в одну духовну сім'ю. Духовенство Єпархії прибуло з різних частин Австралії та Нової Зеландії, проте впродовж реколекцій усі з'єдналися в команду або родину.

Ми ділилися спільною вірою, культурою та традиціями. Впродовж років багато відомих духовних провідників допомагали скеровувати нашу групу на важливі запитання життя. Хто ми? Чому ми тут? Що Господь хоче для мене зробити? Що я повинен робити у майбутньому?

Це такі ж питання, над якими о. Ігор Колісник, ЧНІ, теперішній парох парафії у Новій Зеландії, роздумував із священниками, дияконами та сестрами, котрі зібралися у Палотті Коледж з 20 до 24 квітня 2015 року. На завершення реколекцій кілька священників подякували о. Ігору за його щирість, за його прості підходи до глибоких та складних запитань. Вони прокоментували, що він допоміг кожному та залишив кожного із багатьма думками для роздумів. Можна сказати, що усі зросли як група та як особистості.

Тиждень у монастирі на пагорбі під горами завершився Соборчиком у п'ятницю до обіду з усіма порисутніми.

A few things become very evident from the beginning. The church needs a fully developed pastoral plan which must be carried out or supervised by a professional leadership team.

The Eparchy must find the resources in all meanings of the word, to act on its plans. We need pastoral planning!

The delegates spent the most time in the discussion part of the programme encouraging the Eparchy to invigorate youth programmes with the urgent need for trained youth leaders.

A number of the presenters speeches will be published later as will a more complete list of resolutions but the direction for the future is clear.

Redemptorist Leads Eparchial Retreat

The Ukrainian Eparchy of Australia and New Zealand has a long tradition of days of recollection at Pallotti College in Warburton, Victoria.

It is here that one can say that the priests, sisters, and deacons have grown into one spiritual family. The clergy of the Eparchy come from various countries but it is during retreats that they bond into a team or family.

We all share a common faith, culture, and traditions. Over the years, many famous spiritual leaders have helped focus our group on the important questions of life. Who are we? Why are we here? What does God want me to do? What am I going to do in the future?

These are the very same questions that Fr. Ihor Kolisnyk C.Ss.R., the current pastor of the parish in New Zealand, reflected with the priests, deacons and sisters who gathered at Pallotti College from the 20th to 24th April 2015.

At the end of the retreat, several priests thanked Fr. Ihor for his sincerity, his simple approach to deep and complicated questions. They commented that he relaxed everyone and left all with many thoughts to reflect on. It seems that all grew as a group and as individuals.

The week at the monastery on the hill ended with a Soborchyk of all present on Friday noon.

Проголошення блаженним слуги Божого митрополита Андрія зближається

З Блаженнішим Святославом, Головою УГКЦ, про те, як в умовах суспільно-політичних подій в Україні зберегти та примножити віру, розмовляє Андрій Боднарук.

У лютому місяці було звершено паломництво єпископів Синоду УГКЦ до гробів Верховних апостолів у місті Римі. Ваше Блаженство, наскільки важливим був цей візит для УГКЦ і України загалом?

Найперше в тому паломництві ми молилися. Ми звершували Божественні літургії в папських базиліках, ми служили на гробах апостолів Петра та Павла. Ми мали також можливість спілкуватись зі Святішим Отцем та з представниками державного секретаріату Римської курії. Цей візит мав дуже важливий міжнародний вимір, адже відбувся також брифінг для дипломатичного корпусу, який акредитований при Апостольській Столиці. Завершилось наше паломництво цікавою прес-конференцією на Ватиканському радіо. Отож, я мав можливість промовити від українського єпископату до світової громадськості. Ми сподіваємося, перш за все, на духовні плоди для нашої Церкви. Важливим підсумком усього цього візиту було донести правду про Україну до Святішого Отця, про те, якою надією сьогодні живе український народ і що його болить.

Що говорив папа про ситуацію в Україні?

Під час нашого спілкування папа не так говорив, як слухав. Для нього дуже важливо було почути живе свідоцтво пастирів. Папа справді хотів почути про те, що діється в Україні. Підсумовуючи нашу зустріч, ми почули дуже глибокі слова папи: «Я є до ваших послуг, я є пліч-о-пліч з вами». Ми всі знаємо, що один із титулів папи – Слуга слуг Божих. Для нас було зворушливо почути, що Святіший Отець справді хоче бути нашим слугою, хоче нам послужити. Можливо, спілкуючись, він шукав відповіді на питання, як це зробити в найкращий спосіб, який відповідає справді християнському світу.

Папа приїде в Україну?

Від імені УГКЦ, а також християн і людей доброї волі я склав на руки Святішого Отця запрошення відвідати Україну. Наскільки мені відомо, подібне запрошення скерував до Святішого Отця Президент України. Офіційно зробити таке запрошення - у його компетенції. Ми сподіваємося, що Святіший Отець навідається до України, бо такого типу візит був би надзвичайною підтримкою для нашого народу, для нашої Церкви і для нашої держави, яка є жертвою несправедливої агресії.

Кардинал П'єтр Паролін, Держсекретар Апостольського Престолу, на зустрічі з нашими єпископами запевнив всіх українців у солідарності та підтримці Апостольського Престолу. Нещодавно на цьому наголосив також архієпископ Сільвано Томазі - постійний спостерігач Апостольської Столиці при структурах ООН. Як насправді виглядає підтримка України Ватиканом? У чому конкретно полягає допомога зі сторони Апостольської Столиці?

Впродовж останнього року Папа Римський дуже багато говорив про Україну. Думаю, що один з найбільших знаків підтримки і солідарності – це постійна молитва папи за Україну. Святіший Отець, до певної міри, будить сумління християн цілого світу. Звернення Архієпископа Сільвано Томазі до світової громадськості з трибуни ООН було зроблено, можливо, як відгук на моє прохання про необхідність гуманітарної допомоги Україні. За останній рік ми справді надзвичайно багато отримали подібної допомоги. Наприклад, ми отримали певну фінансову допомогу для організації служіння внутрішнім переселенцям в Україні. Як відомо, Ватикан є спадкоємцем старовинної Церковної дипломатії. І тут ми хотіли б якоїсь більшої підтримки. Зокрема для української держави. Відвідуючи держсекретаря Ватикану, кардинала П'єтра Пароліна, ми полемізували проти тієї фрази про братовбивчу війну. Ми пояснювали, що Україна є жертвою несправедливої агресії сусідньої держави. І тому християнська дипломатія, яка є одним із видів проголошення Христового Євангелія, має віддзеркалювати християнські цінності і засади.⁴

Під час нещодавнього робочого візиту до Риму (18 березня 2015 р.) Ви відвідали Конгрегацію у справах проголошення святих. Чи пов'язаний цей візит з ситуацією навколо пам'ятника митрополиту Андрею Шептицькому у Львові? Яка подальша доля цього пам'ятника і коли буде проголошено слугу Божого Андрея блаженним?

Спорудження пам'ятника митрополиту Андрею у Львові є, перш за все, моральним обов'язком львівської громади. Пригадую, коли у Львові не було пам'ятника Шевченку, львівська громада у своєму сумлінні сказала: «Пам'ятник Шевченку буде стояти тут» - у центрі Львова, навпроти Оперного театру. Саме там він і постав. От подібне сумління показало, де має стояти пам'ятник митрополиту Андрею Шептицькому - на площі святого Юра, перед Святоюрським комплексом. Тож я сподіваюся, що львівська громада у сумлінні це завдання сповнить. Відвідуючи конгрегацію у справах святих, ми говорили про усі процеси беатифікацій і канонізацій, які сьогодні веде наша Церква, зокрема про беатифікаційний процес слуги Божого митрополита Андрея Шептицького. Я дуже прошу, щоби усі наші вірні молилися за прославу слуги Божого митрополита Андрея Шептицького. Плодом візиту нашого єпископату до Конгрегації у справах святих є те, що Святіший Отець наново перевів своїм окремим рескриптом цей процес на інший рівень беатифікації. Мене повідомив кардинал Анджело Амато, що у червні місяці готується чергова консисторія кардиналів, де буде представлена справа беатифікації митрополита Андрея. Вже є канонічний декрет про реєстрацію окремого чуда за посередництвом митрополита Андрея. Отож ми всі відчуваємо, що проголошення блаженним слуги Божого митрополита Андрея зближається.

Вже більше року минуло з того моменту, як Україну огорнули страшні події на Майдані. Здавалося б, причина усіх нещасть зникла, маємо нову владу, нові сили і якби не увесь цей хаос на сході, то був би порядок в усій Україні. Проте і надалі часто чуємо про корупцію та безпорядок всередині держави. Як, на Вашу думку, запобігти цьому хаосу?

Те, що сьогодні називаємо процесом відновлення нашої держави або будівництвом європейської країни, є довгим процесом. Це є покликання до щоденної копіткої праці для спільного добра, для того, щоб ми справді могли збудувати українську державу на християнських засадах, де би не було неправди, корупції, де б панувала соціальна справедливість і були б створенні необхідні умови для економічного процвітання нашої держави. Я би хотів заохотити всіх бути готовими до довгого шляху, не знемагатися, не розчаровуватися, тому що перед нами довгий шлях, але я переконаний, що ми його успішно пройдемо. Тому що ми стали на цей шлях за Божим покликом. І цей шлях ми мусимо пройти відважно та сміливо, з великою довірою до Господа Бога, який нас на цьому шляху веде, який подорожує разом з нами – як Він колись подорожував разом з Ізраїльським народом під час його сорокарічної мандрівки в пустелі.

Важко говорити про добро, коли довкола стільки зла... Чи в сьогоденній час можливо говорити про віру та любов до Бога та ближнього? Як УГКЦ в умовах війни ширить Божі чесноти?

Ми чисто по-людськи завжди схильні бачити швидше зло, аніж добро. Безперечно, ми живемо у світі, де є багато злого, але також дуже багато доброго. І тому я думаю, що завданням Церкви як матері і учительки є перш за все вказати на добро, на добрі, шляхетні риси, які сьогодні проявляються в нашому народі. Церква в таких драматичних обставинах завжди подає світло надії, адже серед церковної спільноти є присутній живий Бог. Господь нас веде до свободи, Він нас покликав на цю дорогу, в Ньому є джерело нашої сили. Він є запорукою нашої перемоги. Завдання Церкви – вказати на це джерело. Тож я переконаний, що ми маємо усі сили для того, щоби перемогти зло, щоби відстояти свою державу, щоби дійти до мети, до якої ми вирушили всі разом під час подій на Майдані.

«Звернення до священників про душпастирство в умовах війни» - звідки взялась ідея такого повчання і як на практиці воно реалізовується?

Ми справді як душпастирі опинилися в цілком нових обставинах, мусимо собі чітко і ясно зрозуміти, що так душпастирювати, так діяти в наших парафіях, так жити в Церкві, як ми жили ще два-три роки тому – сьогодні не можна. П'єстають нові виклики – Господь говорить через обставини.

Ми мусимо відчуті ті нові обставини, а відтак чітко окреслити душпастирську стратегію відповіді на них. Безпосередніми виконавцями, тими, які звершують щоденне душпастирське служіння для людей, є священики. Ми говоримо, наприклад, про таку дійсність, як інформаційна війна, як подолання паніки, як подолання різного роду травм, які сьогодні відомі навіть ширшому загалу, зокрема посттравматичних стресових розладів. Ми говоримо про такі актуальні проблеми як мобілізація, допомога сім'ям мобілізованих, допомога нашому війську і зокрема про капеланське служіння. Про правила, вимоги, які повстають перед священиком, якого Церква і народ кличе бути поруч воїна, який захищає свою країну. Ми відчули, що маємо обов'язок в такий спосіб звернутися до наших священиків, допомогти їм бути кращими душпастирями в таких непростих обставинах.

Через велику пропаганду і залякування агресором нашого народу багато молодих та й не тільки молодих людей уникають обов'язку захищати Батьківщину. Що про це говорить Церква?

Коли ми говоримо про мобілізацію, то кажемо, що визначати доцільність мобілізації, її проголошувати, а відтак забезпечувати усім необхідним мобілізованих осіб є в компетенції державної влади. З боку Церкви ми завжди говоримо про святий обов'язок захищати свою батьківщину, закликаємо цей обов'язок здійснювати. У нашому зверненні до священиків ми ясно говоримо, що жоден священик не має права в прямий чи навіть непрямий спосіб висловлюватись проти закликів державних органів до мобілізації. Ми підтримуємо мобілізованих на душі і навіть матеріально. Ми надаємо необхідну душпастирську опіку сім'ям. Наші священики супроводжують мобілізованих, будучи присутніми як капелани у війську. Ми молимося за наше військо, намагаємося справді зробити все, щоби там, де держава на в стані забезпечити всім необхідним мобілізованих, можна було б доповнити ті речі, щоби захистити життя солдатів.

Багатьох сьогодні турбує їх економічний стан. Як вважаєте, чи довго ще зможуть терпіти це найслабші і найменш захищені?

Війна завжди несе за собою розруху, вона завжди нищить. Думаю, що не було жодної війни, яка збагатила би той народ, до якого вона прийшла. Навпаки – вона завжди несе лихо, несе знищення. Дуже часто несе теж голод і злидні. Ми бачимо, що сьогодні наша держава терпить надзвичайну економічну скруху. І перш за все жертвами цієї економічної кризи стають соціально незахищені верстви нашого населення. Що тут Церква робить? Найперше у своєму пастирському листі на початок Великого посту цього року я прямо говорю про соціальну справедливість. Тобто державні мужі, які мають обов'язок в таких складних обставинах дбати про економічний стан своїх людей, повинні перш за все відчувати обов'язок захистити найменш захищених. Ми сьогодні бачимо, як в наших парафіях зростає кількість людей, які прямо не мають що їсти, людей, які не мають коштів, щоби покрити видатки за комунальні послуги, ми намагаємось допомагати таким людям, намагаємось створювати при кожній парафії осередки - парафіяльні «Карітаси», де можна було б допомогти такого типу потребуючим. Отож соціальне служіння Церкви у драматичних обставинах війни набирає надзвичайно важливої місії. Тому реформуймо нашу державу разом, намагаймося зробити все, щоби економіка країни запрацювала, чуваймо над необхідними змінами і реформами в нашій країні. Помагаймо конкретній особі, конкретній людині, яка тої допомоги потребує.

Звертаючись до студентів у Папській колегії Покрова Пресвятої Богородиці, Ви закликали присутніх поставити собі запитання: «Де є мій блокпост?..» Де знаходиться блокпост Глави УГКЦ?

Це питання я ставлю перед собою кожного дня, і кожен громадянин України щодня повинен себе про це запитувати. Тоді Господь Бог, який завжди промовляє через сумління, нам вкаже, що ми маємо взяти під свою опіку. Останнього року в мене було кілька таких передових ліній, на які покликав мене Господь Бог... Найперше це є той фронт, де ми стоїмо в молитві перед Божим престолом з піднесеними руками, молячись за свій народ. Ми повинні стояти перед Божим обличчям день і ніч в молитві, подібно як солдат стоїть на бойовому посту. Є багато інших фронтів, наприклад фронт інформаційної війни – коли ми говоримо правду про, те що діється в Україні.⁶

Протягом останнього року я відвідав багато країн, і завжди відчував свій обов'язок – донести правду про Україну, оскільки сьогодні ведеться також неоголошена війна дезінформації. Так само дипломатичний фронт; тут наша Церква сьогодні має унікальну позицію, тому що у нас є зв'язки з багатьма міжнародними структурами. Тож я себе запитую кожного дня: де є моє місце? І намагаюся стати на те місце, на яке мені вказує Господь. До цього я закликаю кожного християнина, кожного, хто справді у сумлінні відчуває обов'язок щось зробити для свого народу, для своєї країни, яку Господь Бог нам подарував.

Христос Воскрес! Чи воскресла Україна?

Україна воскресає, це довготривалий процес, який ми часом називаємо очищенням, реформуванням, звільненням. Але християнське око завжди бачить тут дію Божу. Бо остаточно – Бог воскрешає, Бог дає нам воскресіння. Людина не може воскреснути власними силами. Воскресіння чинить Воскреслий Христос. І я переконаний, що Божа сила, яка, за словами апостола Павла, проявляється у наших немоцях, є тією силою Воскреслого, який підносить нас до нового життя.

Що Отець і Глава УГКЦ бажатиме українцям і всім людям на Великдень?

Найперше я би хотів усім побажати, щоби цей час, цей момент, коли ми будемо святкувати Воскресіння нашого Спасителя, був святом, коли ми у Воскреслому Христі побачимо нашу перемогу. Ми, можливо, маємо довго йти до неї, але коли побачимо Воскреслого Христа - у Ньому мусимо побачити очима віри нашу перемогу. Коли ми кажемо «Христос Воскрес!» - ісповідуємо нашу віру у Воскреслого Христа. Отож я закликаю усіх повірити у Воскреслого і повірити в нашу перемогу, яку Він нам безперечно подасть. Всім бажаю веселих свят Пасхи Господньої. Смачного пасхального яйця і справді глибокого пережиття радості, бо в нас є багато різних причин для смутку, але у пасхальному святі Христос нам подає причину, подає силу радити. Отож радіймо! Христос Воскрес! ***Воістину Воскрес!***

Ідоли пануть. Про пам'ятники Леніна

Кажуть, що на території України було споруджено коло п'яти тисяч пам'ятників Леніна. У самому Києві аж вісімнадцять! Певну частину повалено ще на початку 90-х років минулого століття. Ще деякі впродовж останнього року.

Ці усунення пам'ятників вождя викликали протести. Протестують люди, які мають особливу прив'язаність до Леніна через політичні переконання. Протестують митці, які вважають, що будь-який по-мистецьки виконаний пам'ятник треба зберігати і шанувати. Протестують громадяни, головно старшого віку, для яких Ленін – це своєрідна релігійна постать.

Оскільки вже понад 20 років тому Україна перестала бути комуністичним енкавлом, пам'ятники Ілліча вже не повинні мати місця в наших містах і селах. Пригадую, як у 1956 році Микита Хрущов на XX З'їзді КПРС викрив Йосифа Сталіна. Генсек Вальтер Улбрихт, повернувшись зі З'їзду до Східної Німеччини, вчинив дуже мудро. Зникло все, що могло стосуватися Сталіна: пам'ятники, портрети, назви вулиць і т. п. Дискусій і протестів не було.

Застереження митців має певну логіку. Може, не треба нищити мистецьких творів, якщо вони справді виконані на високому естетичному рівні. Але вони не повинні стояти в центрі населених пунктів. Їх можна перенести до музею або приватної збірки, і їх оглядатимуть люди, котрі захоплюються цим мистецтвом. Загальновідомо, що Ленін не був прихильником релігії, справжнього богопочитання, а радше навпаки – її поборником. Перші роки існування Радянського Союзу позначені переслідуванням тисяч священнослужителів і монахів, руйнуванням храмів, нищенням або продажем церковних атрибутів.

Нищилося чи усувалося все, що могло нагадувати про Бога. Однак відбулося щось дуже дивне. Більшовицькі верховоди відчули, що народ має великий потяг до релігії. Тому різні обряди стали частиною радянського життя.

Для прикладу, першотравневі паради проходили за зразком церковних процесій, із деякими тільки змінами: попереду, замість хреста, несли червону зірку; ікони замінили на портрети живих або усопших можновладців. Однак настрої був однаково святковий. Хлопці чи дівчата ставали піонерами чи комсомольцями за майже сакральними, точними приписами. Вінчання відбувалося в Палаці щастя...

Соціологи, історики та інші фахівці вбачають у цьому також особистий вплив Сталіна. Вони зауважують, що його інтелектуальна формація відбувалася в духовній семінарії. І хоча Йосиф Джугашвілі став переконаним комуністом, категорії думання залишилися. Це твердження може викликати різні реакції, але все ж таки над цим варто замислитися.

Релігійне почування людини потребує Бога або щонайменше ідола – божка. Таким для більшовиків, правдоподібно, став саме Володимир Ілліч. Доказом цього твердження можна вважати створення мавзолею, в якому під суворим наглядом спочивають тлінні останки Леніна і в якому повинен побувати щонайменше один раз у своєму житті правовірний комуніст. А ще один доказ – це, власне, безліч пам'ятників, розсіяних по всій території колишнього Радянського союзу, включно з Україною.

Тож не треба дивуватися, що багато людей, які виховувалися в золоту добу радянської історії, усе ще вважають Леніна оплотом своїх "релігійних" та взагалі духовних почувань. Для них бути свідками повалення його пам'ятника – це справжня трагедія, підрив цілої будови їхнього духовного життя.

Постає запитання: що робити далі? Якщо хочемо очистити Україну від марева ленінізму, – вважаю це необхідним, – то, напевно, треба позбутися присутності Володимира Ілліча, зокрема в пам'ятниках.

Комуністичне ідолопоклонство треба виривати з корінням. Однак там, де це справді потрібно для "душевної рівноваги" старшого покоління, можна хоча б ще на деякий час залишити їм їхнього божка, але зробити його таким непримітним, щоб він не псував душі молодшого і наступних поколінь.

Ленін був не першим ідолом в історії людства і, правдоподібно, подібні ідоли ще з'являтимуться. З давніх часів у державних структурах, політичний лад яких ґрунтувався не на правді, справедливості та усвідомленні гідності людини, а суто на владолюбстві, – поставали ідоли, дієвими ставали псевдорелігії.

Нам треба подумати і зрозуміти, що само по собі усунення пам'ятників чи інших форм "почитання" не оздоровлює народ, а може навіть створити духовну порожнечу. Псевдорелігію треба замінити правдивою релігією, почитанням єдиного Бога – Творця і Отця.

На завершення цих роздумів хотів би звернути увагу читачів, спираючись на гіркий досвід минулого століття і навіть на наші часи, що всі Церкви та релігійні організації, які беруться проповідувати Бога, мусять всіма силами уникати політизації.

Будь-яка форма політизації надзвичайно шкідлива для правдивих релігійних переконань.

Кажу це, бо в Україні політизацію церковного життя часто плутають зі справжнім та щирим релігійним служінням народові, до якого покликав Церкву її Божественний Засновник. Ми переживали і все ще переживаємо критичні для справжньої церковності часи. Дай Боже, щоб отой гіркий досвід став для нас спасенною наукою.

Пишаюся бути українським католиком, але не чекайте мене в церкві

Дослідження підтверджують те, що ми вже знаємо. У нас є багато тих, хто кажуть, що вони належать до нашої Церкви, але це не означає, що вони відчують, що вони повинні, справді, йти до церкви. Ми також знаємо, що ці люди дуже мало знають про нашу Церкву, таїнства, спасіння, про роль священика, єпископа чи Папи. Вони часто не погоджуються з тим, що Церква говорить про моральні проблеми, але вони дуже занепокоєні свободою особистості, правами людини, толерантністю та сприйняттям різних стилів життя. Це не завжди може бути пов'язано з віросповіданням.

Так! Ми всі про це добре знаємо. Але краще запитати зараз, що ми збираємося робити з цим?

Християнство і наша Церква не без позитивів і можливостей. Корисно знати про проблему. Ті, хто хоче змінити Церкву на краще, повинні взяти на себе зобов'язання дотримуватися певного плану і візії.

Так що ж Українська Католицька Церква повинна робити? Як би там не було, ніхто не може насправді жити без Бога. Безумовне підтвердження любові до Бога для всіх нас є життєво важливим. Ісус, безумовно обіцяв, що Він може дати нам повноцінне життя. Це і є місією Церкви і ми повинні проповідувати це. Світське життя веде до фундаментального нещастя. Церква через Ісуса Христа може змінити життя людини.

Це може відбутися в житті кожної людини через особисті стосунки з Ісусом. Ісус живий і присутній у світі. Наше спасіння залежить від нашої здатності мати відносини з Ісусом. Католицьке вчення має унікальний колективний характер. Ми зустрічаємо Бога в Церкві і через Церкву.

Молоді люди чули про таїнства. Вони визнають, що ці моменти зустрічі з Ісусом є життєво важливими (Хрещення, Свята Євхаристія, шлюб і т.д.). Церква повинна подвоїти свої зусилля, щоб це було актуальним для кожного.

Proud to be Ukrainian Catholic but don't expect me in Church

Research confirms what we already know. We have many who say that they belong to our church but that does not mean that they feel that they should actually go to the church. We also know that these people have great difficulties describing or explaining the church, the sacraments, salvation, and the role of the priest, the bishop, or the pope. They often disagree with what they feel the church says about moral issues but they have a very strong concern for individual freedom, human rights, tolerance and acceptance of different and various life styles. This may not always be connected with religious belief.

Yes! We all know that this is what the situation is. The better question now is what are we going to do about it?

Christianity and our church are not without its positives and opportunities. It is helpful to know the problem. Those who want to change the Church for the better must commit themselves to a definite plan and vision.

So what should the Ukrainian Catholic Church do? Be it as it may, no one can really live without God. Stressing the unconditional love of God for all of us is vital. Jesus did definitely promise that He can give us a fulfilling life. This is what the church's mission is and we must preach it. Secular life leads to a fundamental unhappiness. The church through Jesus Christ can change a person's life.

This can only happen in each person's life through a personal relationship with Jesus. Jesus is alive and present in the world. Our salvation depends on our ability to have a relationship with Jesus. Catholic teaching has a very unique communal nature. We meet God in and through the church.

Youth have heard about the sacraments. They recognize that these moments of contact with Jesus are vital. (Baptism, Holy Eucharist, Marriage etc.).

The church must redouble its effort to bring this to
9 the relevance of each member.

Відсутність постійного, реального і значущого зв'язку з цією Церквою боляче відбивається на можливості християнина отримати силу і благодать, духовну винагороду, яка є такою необхідною і очікуваною.

The lack of a constant, real, and meaningful relationship with this church hurts a Christian's chance to receive the strength and grace which one needs to travel towards the spiritual reward one needs and expects.

Роль Церкви не стільки полягає у владі і традиції, але в здатності Церкви засвідчити свою любов і життя Христа – в спільноті. Молоді люди сьогодні хочуть і мають потребу в дороговказі, але тільки якщо він представлений реально.

The role of the church is less about authority and tradition than it is about the church's ability to witness the love and life of Christ – the community. Young people today want and need guidance but only if it is presented in a meaningful way.

Подивугідна культура, в якій ми живемо. Ісус, звичайно, використовував би позитивні сторони сучасного суспільства, щоб надихнути нових членів до Своєї Церкви!

There is much to be admired about the culture we live in. Jesus surely would have used the positives of today's society to inspire new members to His Church!

Всім відомо, що недоліки існують в нашому світі. Молоді люди також готові зрозуміти і пробувають з'ясувати, що, незважаючи на проблеми і відсутність зв'язку з Божественною силою, подорож до священного можна і потрібно продовжувати. Українська Католицька Церква має актуальне значення в сучасному світі.

Everybody knows that short comings exist in our world. Young people are also ready to understand and to try to figure out that, despite the problems and the lack of connection with the Divine, the journey to the sacred can and should proceed. The Ukrainian Catholic Church is relevant in today's world.

З нагоди Дня матері українці в Італії здійснять паломництво та молитимуться перед головною іконою Рима

10 травня українські мігранти в Італії здійснять паломництво до собору Святої Софії в Римі, головної святині УГКЦ за кордоном. У цей день вірні також матимуть нагоду молитися перед іконою “Salus Populi Romani” («Спасіння римського народу»), найвизначнішою богородичною іконою італійської столиці.

У програмі паломництва та святкування:

10:00 – Архіерейська Божественна Літургія (очолює владика Діонсій, Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Італії та Іспанії):

-Молебень до Пресвятої Богородиці за матерів
-Поклоніння перед іконою “Salus Populi Romani”
-мирування.

14:00 – концерт духовно-патріотичної пісні за участю місцевих творчих колективів, отця Василя Брони та гурту “Фіра” з України

Додамо, що українська спільнота в Італії щорічно відзначає День матері. Цьогоріч паломництво пройде у молитві за Україну та українських матерів. З цієї нагоди, кардинал римської базиліки Santa Maria Maggiore надав для почитання головну ікону римлян, авторство якої приписують апостолу Луці, а її історія тісно пов'язана з багатьма римськими папами, зокрема, Святіший Отець Франциск своє перше паломництво здійснив саме до цієї ікони.

Уряд України затвердив план заходів з відзначення ювілею Митрополита Андрія Шептицького

Уряд утворив Організаційний комітет з підготовки та відзначення 150-річчя з дня народження Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрія Шептицького та затвердив План заходів із відзначення ювілейної дати у 2015 році.

Розпорядження, розроблене Міністерством культури, прийняте на засіданні Кабінету Міністрів 29 квітня. Організаційний комітет очолив Віце-прем'єр-міністр України – Міністр культури В'ячеслав Кириленко. До складу Комітету увійшли: заступник Міністра культури України з питань європейської інтеграції Андрій Вітренко, директор Департаменту у справах релігій та національностей Мінкультури Андрій Юраш, представники Міністерства фінансів, Міністерства освіти і науки, Міністерства закордонних справ, Державного комітету телебачення і радіомовлення; Голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович, представники обласних державних адміністрацій, народні депутати, історики, релігієзнавці, громадські та культурні діячі.

Відповідно до Плану заходів, у листопаді 2015 року у Національній опері відбудеться урочиста академія, присвячена 150-річчю з дня народження Митрополита Андрія Шептицького. У травні у Львівському музеї історії релігії пройде міжнародна наукова конференція «Історія релігій в Україні», присвячена вшануванню пам'яті Андрія та Климентія Шептицьких. Наприкінці року будуть проведені наукові конференції, присвячені різним аспектам діяльності Митрополита, а також конкурси учнівських творів, книжкові виставки, круглі столи та наукові читання в школах. У Національному музеї імені Андрія Шептицького відбудеться виставка «Митрополит Андрей Шептицький - засновник Національного музею у Львові та меценат української громади», а також виставка з нагоди ювілейної дати відбудеться у Музеї історії міста Києва. Планом заходів передбачено проведення молодіжних таборів на батьківщині митрополита А. Шептицького у с. Прилбичі Яворівського району Львівської області; запровадження туристично-екскурсійних маршрутів до місць, пов'язаних із життям і діяльністю митрополита Андрія Шептицького. Окрім того, у Києві планується встановити на Миському будинку вчителя меморіальну дошку Андрею Шептицькому. У липні Національний банк випустить в обіг пам'ятну монету «Андрей Шептицький», а Укрпошта випустить марку і конверт «Перший день», повідомляє видання Мета.

Духовні зерна правди й добра на ниві пастирської діяльності Митрополита Андрія Шептицького в Зарваниці

Незважаючи на вже написані томи книг про багатогранну діяльність Митрополита Андрія, залишаються ще багато нерозкритих площин про величне життя цього славетного батька української Церкви. Однією із таких нерозкритих сторінок є духовне піклування Митрополита Андрія про відпустове місце Зарваниця, що на Тернопільщині, яке йому було дуже дорогим.

Із тим святим українським місцем Митрополита Андрія поєднувала найперше давня духовна історія. Ще в 1742 році славний предок Митрополита Андрія, Митрополит Атаназій Шептицький, відвідує Зарваницю і після дослідження чудотворності зарваницьких ікон Розп'ятого Спасителя та Пресвятої Діви Марії надає цьому святому місцю офіційне церковне визнання та укладає молитви до цих чудотворних ікон.

Рівно 160 років опісля, у 1902 році, на самому світанку своєї пастирської діяльності Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський Кир Андрей Шептицький прибуває до Зарваниці під час проведення своєї першої канонічної візитації подільських деканатів, які в цей час належали безпосередньо до Львівської Митрополії.

Про це пише сам Митрополит Андрей наступне:

«Я був цього року в Зарваниці на Зелені свята. Проповідував через кілька днів. При тім так, як усі ті, що до Зарваниці приходять, я Пречистій Діві поручав себе, свої праці й потреби, а ще більше – потреби тих людей, котрих мені Господь повірив. Пречиста поблагословила і мене та дала мені ліпше пізнати, як маю працювати над спасенням вірних. Я з Зарваниці виїжджав скріплений та потішений»

До наших днів дійшло ще одне історичне свідоцтво відвідин Главою УГКЦ Зарваниці, а саме запис на картках зарваницької реліквії – Євангелія (1759 р.), який доконаний дня 19 червня 1902 р. власноруч Митрополитом Андреем із підписом. Після відвідин Зарваниці в 1902 р. Митрополит Андрей Шептицький почав працювати над книжечкою під назвою «Пам'ятка з Зарваниці». На жаль, щось стало на заваді до її остаточного видання. У Центральному державному історичному архіві України м. Львова збереглися нариси цієї брошури. Їх в 2012 р. було опубліковано. З ініціативи Митрополита Андрея у 1906 р. було відновлено зарваницький деканат (створений в 1756 р.), щоб покращити співпрацю священників навколишніх сіл для пастирського служіння прочанам, які чисельно прибували до Зарваниці.

Окрім духовної опіки над Зарваницею Митрополит Андрей у 1913 р. звершує дуже важливу справу для Церкви. Оскільки село Зарваниця перебувало у приватній власності, Митрополит приймає рішення відкупити його за 1 млн. австрійських корон у тодішнього власника, єврея Фелікса Вайсгласа [4]. Для тодішнього українського люду було надзвичайно важливо, в цей історичний час, щоб святе відпустове місце Зарваниця належало саме Церкві, а не приватним особам, до того ж іншої національності та віри. Благородне діло, яке доконав Митрополит Андрей, несло у собі особливий символ для простого українського люду: у всіх відношеннях вони могли з гордістю визнавати, що Зарваниця – це їхнє рідне українське святе місце. У власності греко-католицької митрополії село Зарваниця перебувало до жовтня 1939 р., до часу націоналізації його радянською владою.

У 1921 р., щоб духовно скріплювати Зарваницю як відпустове місце, Митрополит Андрей скеровує до неї монахів-студитів. На горі, що розташована на окраїні села Зарваниця, було збудовано невеликий монастир, а через два роки – церковцю св. Йоана Хрестителя, виконану в гуцульському стилі. Усвідомлюючи важливість духовної місії, яку звершувала Зарваниця в укріпленні віри, Митрополит Андрей мав на думці багато духових планів. Однак, розуміючи неможливість особисто їх звершувати внаслідок пастирського служіння усій українській Церкві, як її глава, Митрополит Андрей у 1930 р. направляє до Зарваниці повного енергії та сил єпископа Кир Никиту Будку на постійне духовне служіння та розбудову Зарваницького Марійського центру. Саме завдяки єпископові Никиті, під духовним проводом Митрополита Андрея, розпочинається побудова у Зарваниці «другого українського Люрду».

У Центральному державному історичному архіві України м. Львова зберігаються листи Кир Никити Будки до Митрополита Андрея, які засвідчують велич задумів у розбудові духовної Зарваниці. На жаль, із початком Другої світової війни у 1939 р., а опісля в 1945 р. із закриттям та руйнацією Зарваницької Марійської святині радянською владою, багатьом планам не судилось тоді звершитись. Їх частково вдалось втілити у життя із відновленням України та виходом УГКЦ із підпілля до сьогодні. Владика Кир Никита Будка помер мученицькою смертю у 1949 р. на засланні в Караганді та удостоївся в 2001 р. бути проголошеним Церквою в особі папи Івана Павла II «блаженним священомучеником».

Митрополит Андрей до останніх днів свого життя в 1944 р., як про це засвідчує у своїх споминах останній довоєнний парох с. Зарваниці, о. Василь Головінський, духовно опікувався нею. У цілому, підсумовуючи наші роздуми, слід визнати велич церковного мужа ХХ століття Митрополита Андрея, який вбачав у Зарваниці великий пастирський потенціал для скріплення віри простого народу в так важкі часи міжвоєнного періоду на теренах України.

ВЕЛИКОДНІ ПОЖЕРТВИ - EASTER DONATION.

Т. і Н. Андрушко.

М. & L. Black, Ф. і В. Бандяк, Я. і М. Бойко, А. Боленкова, З. і М. Болецькі, П. Болецький, Lee-Anne Voleskyj&Greg, P&H Bowis, Я. і І. Будас.

А. Вульф, L&L Wray.

М. Гаврилюк, В. і Л. Гаврилюк, Н. Голіян, Ф. Голубович, М. Гузійчук, Mr & Mrs T & I Healey & Romazak .

В. і Л. Дацків, П. Дацків, Р. і М. Дяків.

С. Заболоцька, А. Зубюк.

М. і О. Іванів.

А. Кайкан, Р. Кайкан, К. Кеда, М. Ковалик, С. Коваль, М. Ковальчук, Є. Колісник, О. Косак, Л. Костик, А. Курпіта, M&A Cousins.

В. і М. Лабаз, І. і Л. Ліпкевич.

Є. і М. Майборода, Л. Маковійчук, Б. Матіяшек, І. Мілан, А. Мисько, Т. Місяйло, А. Місяйло, С. і Р. Місяйло, П. Москвяк, др Т. і О. Муляр, др М. Муляр.

M.&G Smith (Надольська), Н. & Р. Rawson(Надольська), О. і В. Недошитко, Ю. і Р. Нестор, М. і Г. Новосільський, др. Р. і Л. Новосільські.

А. Олесницький, Н. Оленич, Я. і Л. Охота, Ю. Охота, М. Охрін.

О. Пивовар, І. Петрис, Б. Потюх.

З. і Л. Ростик, Т. Рибінський, Е. Русін.

Б. і Р. Сабадаш, М. Сабадаш, М. Самойленко, А. і Л. Семчишин, Е. Сикала, С. і І Снятинські, Е. і І.Соловій, Я. Соловій, М. Смаґала, В. і Є. Станко, І. Стороцук, С. Строцька, А. Сукач, М. Сас(Бордетаун).

L&M Utry(Ковтун).

М. і М. Чепак, В. і Є. Чулак.

М. Шиховська.

Ольга Тарасюк, Орест Тарасюк, М. Ткачук.

Д. і С. Фарфанюк, Ю. і Н. Федик.

Н. Яворська.

З подячною молитвою за всіх Вас - отець Тарас.

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ.

Бл. п. Софія Худоба, літ 77 - відійшла у вічність 21-го квітня 2015 року. Похорон відбувся у нашій церкві Покров Пресвятої Богородиці - 1-го травня ц. р. а відтак покійну Софію поховано на цвинтарі West Terrace Cemetery. Залишила у смутку, дітей Івана, Стефана і Анну з родинами. Складаємо родині наші найщиріші співчуття, а душу покійної Софії поручаємо святим молитвам. **Вічна їй Пам'ять.**

Глава УГКЦ: «УКУ – грандіозний задум митрополита Андрея»

Діяльність Українського католицького університету повинна бути пронизана служінням Істині, яке закорінене у вірі та впливає з особистої зустрічі з Христом, котрий сам є Дорога, Істина і Життя. Згідно з багатовіковою традицією університетів Вселенської Церкви в серці нашого Католицького університету завжди були і мають бути церковні дисципліни. За сприяння Синоду Єпископів УГКЦ та проводу УКУ належить звертати особливу увагу на налагодження довготривалої системної співпраці між Університетом і ширшою спільнотою Церкви та її інституцій.

Пише у Пастирському посланні про ідентичність та місію Українського католицького університету з нагоди Року митрополита Андрея Шептицького Глава УГКЦ і Великий канцлер УКУ Блаженніший Святослав.

Верховний Архієпископ УГКЦ переконаний, що ці принципи допоможуть УКУ краще й ефективніше виконувати поставлене засновниками завдання – «бути живим свідченням християнської віри в сучасному світі». Щодо ідеї створення УКУ, Першоієрарх Церкви зазначає, що митрополит Андрей мріяв про те, щоб він став осередком збереження та розвитку української християнської цивілізації.

«Грандіозність цього задуму - що його пізніше ревно втілював у життя ісповідник віри патріарх Йосиф Сліпий - можна вповні оцінити лише тоді, коли взяти до уваги загрози фізичної загибки й виклики різних безбожницьких ідеологій, які хвилями накочувалися в минулому столітті на повірене митрополиту Андрею інтелектуальне та виховне середовище нашої Церкви», - пояснює далі він. Зважаючи на складні виклики сучасності спільнота УКУ, на думку Блаженнішого Святослава, повинна переосмислювати свою ідентичність та місію, для того, щоб плідно працювати в науковому, педагогічному і соціальному напрямках та «не збитися з дороги правди, осяяної Божественним Об'явленням».

Автор Послання підкреслює, що УКУ в останні роки стрімко розвивається: масштабне будівництво нових приміщень, впровадження нових програм і спеціальностей, створення динамічного середовища зустрічі й діалогу людей із найрізноманітніших сфер: Церкви, науки, бізнесу, медіа, політики та державного управління. «Такий успішний розвій відкриває великі перспективи, але і зобов'язує до постійного чування та роздумів над серцевиною християнської ідентичності, місії і покликання цього закладу, спонукає нас краще пізнати і чіткіше визначити ті основи, на яких, згідно із вченням Церкви, має будуватися католицький університет», - твердить Блаженніший Святослав.

Адміністратор Парафії Покров Пресвятої Богородиці

о. протоєрей Тарас Горпиняк

тел. 8272 6031. Мобільний тел. 0424 405 441.

Fr. Taras Gorpunyak, Parish Priest - tel/fax 8272 6031 mobile: 0424405441

Protection of the Mother of God Parish, 1A Davenport Tce, Wayville 5034 SA

e-mail: uki99@tpg.com.au

Fr. Paul Babie, Assistant Priest,

tel. 8303 5521 paul.babie@adelaide.edu.au

Web-site: www.catholicukes.org.au